

[Niels Helveg Petersen.]

nering er vejen, hvormed man løser vore realkreditproblemer.

Jeg kan altså anbefale alle de seks fremsatte forslag, som her er til første behandling, og vil slutte med nogle bemærkninger om byggerapporten, den såkaldte B & W-rapport.

Der er i B & W-rapporten efter min opfattelse meget værdifuldt. Der er meget værdifuldt på det, skal vi sige byggetekniske område, i felttoget mod papirvældet og fagskranker, i den stærke opfordring til bedre planlægning både inden for byggeselskaber og inden for det offentlige, i tilslutning til en større indsats for rationalisering, for en jævn og stabil byggerytme osv. Men jeg mener også, at rapportens økonomiske afsnit har betydelig interesse. Ikke mindst har det interesse at hæfte sig ved, at rapporten påviser, at hvor man i femåret 1965-70 har haft en tilgang af boligsøgende 20—65-årige på årligt 26.400, så kan der det kommende femår kun forventes en vækst i den samme gruppe på 8.200, mindre end en tredjedel af den årlige vækst, som har fundet sted i det forudgående femår. En vækst på 8.200 betyder, at vi i øjeblikket producerer mellem 5 og 6 gange så meget som den årlige vækst. Jeg mener, at disse tal er af overordentlig stor interesse ved fastlæggelsen af den fremtidige boligpolitik.

Det betyder ikke, at man kan se stort på boligproduktionens omfang, men det betyder, at der gives os muligheder for en langt større indsats, bl. a. inden for sanering og byfornyelse, og det tilsiger også, at man meget nøje vurderer, hvilke boligformer der er særlig behov for. Der er næppe tvivl om med de tal, der er fremkommet, at der i særlig grad vil være et behov for byggeri for ældre af forskellige former for pensionistlejligheder, plejehjem og andet. Jeg mener også, at netop denne forskydning, som vil indtræde i de kommende år, ligesom på en ny led rejser spørgsmålet om bevægeligheden i boligmassen. Det er klart, at når der

sker denne forskydning i forhold til, hvad vi hidtil har kendt, så kan der blive et særskilt behov for at fremskynde bevægeligheden. Et sådant behov findes i øvrigt allerede af mange andre grunde, af hensyn til arbejdskraften til den industrielle vækst osv.

Der ligger foran det udvalg, der skal i gang med disse problemer, et meget omfattende materiale, og det tror jeg er godt. Der er mange sagkyndige, der har udtalt sig, og den følelse, det måske mest burde inspirere til forud for udvalgsarbejdet, er vel nok en smule ydmyghed fra alle parter både over for problemernes omfang og deres betydning og også over for egen indsats i det hidtidige forløb. Jeg mener ikke, at der her er særlig anledning til at polemisere, men vil dog tage en enkelt bemærkning op, som jeg synes ikke kan få lov til at stå alene. Hr. Helge Nielsen siger, at der er et gennemgående træk i dette af ungdomsfjendskhed. Jeg vil i og for sig ikke gå i detaljer med det, men blot tillade mig at pege på, at efter min opfattelse vil der netop i den hidtil førte boligpolitik kunne peges på mange træk, som i særlig grad er ungdomsfjendske. I øjeblikket er unge jo henvist til udelukkende at søge bolig i det nye og dyre byggeri af mange årsager, som jeg ikke skal komme ind på. Jeg tror, det vil være tilrådeligt at omgås dette ord forsigtigt, når man selv har haft et ansvar for den hidtil førte boligpolitik.

Ømann: Økonomiministeren gav den 9. december i fjor en slags brugsanvisning på disse forslag. De måtte endelig ikke opfattes som kriseforslag — man kunne jo ikke tænke sig denne regering i krise — det var langsigtede forslag, som sigtede mod en bedre ligevægt i hele samfundsøkonomien, og den rent øjeblikkelige situation skulle efter økonomiministerens redegørelse være klaret allerede gennem forårets skattefastsættelser. Om kompleksset brugte han det store ord reform, hvilket naturligvis må skrue forventningerne i vejret. Det var vel